ePublishing

Prevezanika Chronika

No 31-32 (1995)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 31-32 (1995)

Άγιος Χαραλάμπης Ο πολιούχος της Πρέβεζας

Λάζαρος Συνέσιος

Copyright © 2022, Prevezanika Chronika

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0.

To cite this article:

Συνέσιος Λ. (2022). Άγιος Χαραλάμπης Ο πολιούχος της Πρέβεζας. *Prevezanika Chronika*, (31-32), 47–52. Retrieved from https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/prevchr/article/view/29423

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 25/01/2026 15:10:27

ΛΑΖΑΡΟΣ ΣΥΝΕΣΙΟΣ

Άγιος Χαραλάμπης Ο πολιούχος της Πρέβεζας

"*Ὕμνος ἅπας σοί πρέπει, τῷ ἡμῶν εὐεργέτῃ, Χαραλάμπῃ προστάτῃ θείῳ· πανταχού γάρ προφθάνεις τούς πάντας. Ποία γάρ Ἤπειρος οὐκ ἔτυχε σῆς βοηθείας;*" λέει ο υμνωδός, αναφερόμενος στον άγιο ιερομάρτυρα Χαράλαμπο, τον και πολιούχο της πόλης μας, τη μνήμη του οποίου τιμούμε και γιορτάζουμε στις 10 Φεβρουαρίου.

Κι έχουμε έναν ιδιαίτερο λόγο γι' αυτό, γιατί η Πρέβεζα έτυχε της ευεργεσίας του, όταν το 1854 την απήλλαξε από φοβερό λοιμό, που είχε μεταδοθεί εδώ από τον Πειραιά.

Και "πανταχού προφθάνει τους πάντας", όπως π.χ. το 1812, όταν πανώλη θέριζε την Ήπειρο και με την παρουσία της τίμιας κάρας του αυτή εξαλείφθηκε. Η κάρα μεταφέρθηκε τότε γι' αυτόν ειδικά τον λόγο στην Ήπειρο, με τη φροντίδα του Ηπειρώτη Μολοσσού, από το μοναστήρι του Αγίου Στεφάνου και Χαραλάμπους των Μετεώρων, όπου φυλάσσεται από το 1398 (σταλμένη απ' τον ηγεμόνα της Ουγγροβλαχίας Βλαδισλάβ).

Η Πρέβεζα ευτύχησε να δεχθεί και να προσκυνήσει αυτή την πάντιμο κάρα το 1986, που την έφερε εδώ μετά από πρόσκληση του μητροπολίτη μας κ. Μελετίου ο μητροπολίτης Τρίκκης και Σταγών κ. Αλέξιος, την Παρασκευή 11 Απριλίου κι αποτέθηκε για προσκύνημα ως την Κυριακή, στον καθεδρικό Ι. Ν. του Αγίου Χαραλάμπους, τοποθετημένη σε εξαιρετικής τέχνης χρυσότευκτη θήκη.

Αυτή τη θήκη θέλησαν να κλέψουν μπαίνοντας στο Μοναστήρι το 1897, Τούρκοι στρατιώτες· παρά τα πολλαπλά όμως κτυπήματα δεν κατάφεραν να την ανοίξουν και περιορίστηκαν στην αρπαγή άλλων πολύτιμων αντικειμένων από τα μοναστήρια των Μετεώρων - ασέβεια που τιμωρήθηκε με επιδημία τύφου που σε λίγες ημέρες έπληξε 35.000 Τούρ-

κους στρατιώτες...

Ο Άγιος, όμως δεν είναι τιμωρός, είναι ελεήμων και άπειρα τα θαύματά του από τα χρόνια τ' αρχαία ως σήμερα, - όπως το ξύλινο δοκάρι στο σπίτι της αμαρτωλής, που μόλις ο άγιος ακούμπησε πάνω του, έβγαλε και κλαδιά και φύλλα και καρπούς, ή το γκρέμισμα των αγαλμάτων των θεών μέσα στο ναό του Δία στην Αντιόχεια από την κόρη του αυτοκράτορα Σεβήρου, τη Γαλήνη, που είχε ενστερνισθεί τη νέα θρησκεία επηρεασμένη από τη στωικότητα και την υπομονή στα βασανιστήρια του αγίου Χαραλάμπους· ή ακόμη η θεραπεία της βολιώτισσας Αρισταίας Μήτσιου που 15 χρόνια κείτονταν παράλυτη στο νευρολογικό του Ερυθρού Σταυρού και με μόνη την εμφάνιση του αγίου έγινε καλά, και τόσα άλλα. Δεν θα αναφερθούμε σ' αυτά, ενδεικτικά μόνο θα σταθούμε στο 1943: Γερμανική κατοχή, και το Γερμανικό Στατηγείο που έδρευε στην Τρίπολη, διέταξε το Φρούραρχο των Φιλιατρών, Κοντάου, σ' αντίποινα για κάποιο σαμποτάζ των ανταρτών εκεί κοντά, να σκοτώσει τους προκρίτους, να αιχμαλωτίσει και να στείλει ομήρους στη Γερμανία 1.500 άνδρες, τέλος να κάψει τα Φιλιατρά. Οι Φιλιατρινοί της Τρίπολης, με πρωτοβουλία του συμπατριώτη τους αρχιμανδρίτη Θεόδωρου Κοτσάκη που υπηρετούσε σε ναό της Τρίπολης, προσευχήθηκαν ολονύχτια στον άγιο Χαράλαμπο για τη διάσωση της πόλης τους· το ίδιο έκαναν και οι κάτοικοι των Φιλιατρών, προσευχόμενοι στον πολιούχο τους άγιο. Και τούτος, παρουσιάστηκε ντυμένος τα ιερατικά του άμφια και με τη χαρακτηριστική μακριά γενιάδα του την πάλλευκη, τρεις κατά συνέχεια φορές στον Κοντάου, στον ύπνο του, λέγοντάς του να μην εκτελέσει τη διαταγή, τα Φιλιατρά ήταν κάτω από την προστασία του, κι ο ίδιος θα φρόντιζε να μη τιμωρηθεί ούτε ο Κοντάου ούτε οι στρατιώτες του. Εντυπωσιασμένος αυτός, τηλεφώνησε το πρωί στον στρατηγό στην Τρίπολη, ο οποίος όμως είχε δει κι αυτός τον ίδιο γενιοφόρο ορθόδοξο λευίτη. Η διαταγή ανακλήθηκε, τα Φιλιατρά σώθηκαν. Ο Κοντάου, με δύο αξιωματικούς και συνοδευόμενος από ιερείς, έψαξε στις εκκλησιές των Φιλιατρών - στον Άη Γιάννη, στον Άη Νικόλα, στον Άγιο Αθανάσιο, στο ναό της Παναγίας τέλος, να βρει την εικόνα του Αγίου που είχε δει στον ύπνο του. Εκεί, στην εκκλησιά της Παναγίας, είδε σ' ένα προσκυνητάρι την εικόνα του αγίου Χαραλάμπους κι αναγνώρισε σ' αυτήν το νυχτερινό επισκέπτη του.

Δυο χρόνια αργότερα, και για πολλά χρόνια μετά ο ίδιος και η οικογένειά του έρχονταν στα Φιλιατρά ανήμερα της γιορτής του Αγίου, 10 Φεβρουαρίου, να προσκυνήσουν και να προσευχηθούν, αυτοί οι Προτεστάντες, στον ορθόδοξο Άγιο, ο οποίος "*σῶσαι θέλων τούς πάντας, ὑπέρ πάντων πρεσβεύει ἀεί ζωοποιῷ τῇ τριάδι· Χαραλάμπης ἔχων πρός Θεόν παρρησίαν μεγίστην ἄνευ δέρματος γάρ ἔτη ὀδυνόμενος νῦν χαίρων ψάλλει*".

Γνωστό το μαρτύριο στο οποίο υπεβλήθη, υπέργηρος όντας ιερέας, - 113 ετών - στη Μικρασιατική "εβδόμην πόλιν της Ασίας, την παρά τον Μαίανδρον Μαγνησίαν", τον Δεκέμβριο του 201, όπου επί εβδομήντα ήδη χρόνια ιερουργούσε (η πόλη το 84 π.Χ. είχε κηρυχθεί ελεύθερη και φίλη των Ρωμαίων, είχε δε αναδειχθεί σε επισκοπικό κέντρο και έδρα με τη διάδοση του Χριστιανισμού): ο έπαρχος Λουκιανός, μετά από εντολή του αυτοκράτορα Σεπτίμιου Σεβήρου για διωγμό των χριστιανών, συνέλαβε τον

λευΐτη και με σιδερένιες χειράγρες τον έγδαραν, για να τον αναγκάσουν να προσκυνήσει και θυσιάσει στα είδωλα του Δία και των άλλων θεών· κι ο ασθενικός γέροντας, όχι μόνο δε λιποψύχησε, αλλά στωικά υπομένοντας έκανε δυο από τους βασανιστές του και τρεις γυναίκες που παρακολουθούσαν, να προσέλθουν στη νέα θρησκεία· και του δούκα Λούκιου, που επιχείρησε να συνεχίσει τη βάσανο, αποκόπηκαν από τους αγκώνες τα χέρια και έμειναν κρεμασμένα στο σώμα του μάρτυρα, ώσπου με δέησή του ανασυγκολήθηκαν - για να γίνει και ο Λούκιος χριστιανός. Κι όταν, βδομάδες αργότερα μετέφεραν τον ιερέα στην Αντιόχεια της Πισιδίας, όπου βρισκόταν ο Σεβήρος, ο ξύλινος οβελίσκος που τούμπηξαν στο στήθος και τα καρφιά στην πλάτη, δε στάθηκαν και πάλι ικανά να τον κάμψουν, κι οι φλόγες στις οποίες κατ' επανάληψη τον έριξαν, δεν άγγιζαν τ' αγιασμένο σώμα. Κι η τελική διαταγή του αυτοκράτορα να τον αποκεφαλίσουν, αποδείχθηκε άχρηστη, γιατί στιγμές νωρίτερα άνοιξαν οι ουρανοί κι άγγελοι παρέλαβαν τη θεοπόθητη ψυχή, στις 10 Φεβρουαρίου του 202 (ο δήμιος αποκεφάλισε άψυχο σώμα), εκεί στην Αντιόχεια, όπου κι ο των Εθνών Απόστολος ο Παύλος, ο και ιδρυτής της Εκκλησίας μας της Νικοπόλεως, πολλά είχε υποστεί: "*τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἷα μοί ἐγένοντο ἐν Ἀντιοχείᾳ [...] , οἵους διωγμούς ὑπήνεγκα.*"

Τούτον τον Άγιο τον αρχαίο έχει η Πρέβεζα Πολιούχο και Προστάτη της και σ' αυτόν είναι αφιερωμένος ο ομώνυμος μητροπολιτικός ιερός ναός, όπου και άγια λείψανά του φυλάσσονται. Κτητορικός αρχικά της οικογένειας Τσάιμου, ανακαινίσθηκε το 1793, "*οἰκοδομηθείς [...] ἐκ βάθρων, ὡς σαθρωθέντος τοῦ ἀρχαίου [...] ἢ κατ' ἄλλους προσεπαυξηθείς μόνον κατά μῆκος. Σύγκολος μετά τοῦ ὑπό Βενετῶν οἰκοδομηθέντος [...] στερεωτάτου ὑψηλοῦ Πύργου, ἐφ' οὗ κεῖται τό Ὡρολόγιον, καί ὑπ' αὐτόν κατ' ἀνατολάς βρύσις ὕδατος*", όπως αναφέρει το 1884 ο μητροπολίτης Άρτης Σεραφείμ Ξενόπουλος. Αναφέρει ακόμα πως "*ἐπί τοῦ Πύργου πρός νότον ὑπάρχουσι δύω πλάκες μετά γραμμάτων ἡ μέν ἀνωτέρω ἔχει τήν λέξιν ΝΙΚΟΠΟΛΙΣ, ἡ δέ κατωτέρω τό ἑξῆς ἐπίγραμμα*

ΩΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ ΚΤΙΣΜΑ ΠΟΛΙΤΩΝ
ΣΥΝΔΡΟΜΗΗΘΕΝ ΗΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΗΩΣΗΠΟΥ ΣΕΜΕΤΙΚΟΛΟΥ ΠΡΟΒΛΕ-
ΠΤΟΥ ΕΝ ΕΤΕΙ ΣΩΤΗΡΙΩ ΑΨΝΒ (1762)

ἔχει ὁ ναός οὗτος, ἐπισκευασθείς πρό διετείας περικαλλέστατα, ἱερέα ἕνα καί οἰκογενείας 80".

Ο ναός διακοσμείται κυρίως από μεγάλους ζωγραφικούς πίνακες σε μουσαμά, προσαρτημένους στην οροφή, τον γυναικονήτη και τους τοίχους.

Ο **κεντρικός πίνακας της οροφής** - ωοειδούς σχήματος - παριστάνει τον **Ιησού** με το σταυρό στον ώμο **να βαδίζει προς το Γολγοθά**, και την αγγάρευση του Σίμωνα του Κυρηναίου, ενώ διακρίνεται έφιππος ο ηγεμών που συνοδεύει την πομπή.

«*Ἔνοχος θανάτου ἐστί. Σταυρωθήτω. Καί ἀπήγαγον αὐτόν εἰς το σταυρῶσαι. Ἐξερχόμενοι δέ εὗρον ἄνθρωπον Κυρηναίον ὀνόματι Σίμωνα. Τοῦτον ἠγγάρευσαν ἵνα ἄρῃ τόν σταυρόν αὐτοῦ.*»

Τον πίνακα αυτόν περιβάλλουν οι εικόνες των Προφητών **Δαυΐδ, Σολομώντος, Ζαχαρία** και **Μωϋσή**.

Δύο ακόμα εικόνες - στρογγυλές - περιβάλλουν την κεντρική: **η Αποκαθήλωση** (ανατολικά) και **ο Ιησούς δωδεκαετής στο Ναό** (δυτικά) .

Αριστερά και δεξιά, οι εικόνες των

Προφητών **Ιωήλ**, **Ησαΐα**, **Δανιήλ**, **Ιερεμία**, **Ιεζεκιήλ**, **Αμώς**, συμπληρώνουν τον διάκοσμο της οροφής.

Στους τοίχους, είναι αντρτημένοι μεγάλοι **ορθογώνιοι πίνακες**, με τους Ευαγγελιστές: **Ιωάννη** (με τον κόρακα), **Μάρκο** (με το λιοντάρι), **Ματθαίο** (με τον άγγελο), **Λουκά** (με το βόδι).

Το στηθαίο του Υπερώου (Γυναικονήτη) καλύπτεται με πέντε πίνακες: **Ο λιθοβολισμός του Πρωτομάρτυρα Στεφάνου** (το 34 μ.Χ.) στο κέντρο, και εκατέρωθεν **Η σφαγή των 14.000 νηπίων** (αναιρεθέντων υπό του Ηρώδου), **Ο αποκεφαλισμός του Ιωάννου Προδρόμου**, και **δύο Προφήτες**. Όλοι αυτοί οι πίνακες, είναι έργα του εκ Λευκάδος Σπυρίδωνα Γαζή (1835-1920), χρονολογημένοι στα 1884.

Κυρίαρχο στοιχείο του ναού, είναι το πολυσκάλιστο **ξυλόγλυπτο κι επίχρυσο τέμπλο** του, δουλεμένο το 1827 από Ηπειρώτη τεχνίτη, με περίτεχνο κουφοειδές σκάλισμα, με πλήθος παραστάσεων και άπειρες λεπτομέρειες, που αξίζουν ιδιαίτερης παρατήρησης. Το τέμπλο "εχρυσώθη" το 1836 από τον Ηπειρώτη Δημήτριο Παππά. Επιγραφές ανάγλυφες και ενεπίγραφες πάνω σ' αυτό, μας δίνουν κι άλλες πολύτιμες πληροφορίες, όπως π.χ. ότι το **Δωδεκάορτο** αποτελεί δωρεά του Χρήστου Σκέφερη, επιτρόπου του ναού - 1835 -, που διετέλεσε και Πρόξενος στο Βελιγράδι (είναι εικόνες πιθανόν του 1884).

Πάνω απ' το τέμπλο, κι ως την οροφή, υπάρχει παράσταση σε μουσαμά "Άγιος Κύριος Σαβαώθ", που τοποθετήθηκε το 1929. Οι εικόνες του τέμπλου: **Ο Χριστός** ένθρονος, **Η Παναγία και το Βρέφος** ένθρονη, **Ο Ιωάννης ο Πρόδρομος**, είναι έργα του "*Αναστασίου Ρίζου εξ Αθηνών, 1793*".

Πάνω απ' το Δωδεκάορτο, στο τέμπλο, είναι οι **δώδεκα Απόστολοι**, ενώ το Σταυρό τον περιβάλλουν δύο δράκοντες.

Τα Δίφυλλα - ή Βημόθυρα - είναι περίτεχνα, καταλήγουν σε Δικέφαλο και το της Ωραίας Πύλης είναι πλουσιότερα διακοσμημένο.

Η εικόνα του Αγίου Χαραλάμπους στο τέμπλο, εζωγραφήθη υπό "*Βασιλείου Αρκελέ, εξ Αγίας Μαύρας, 1804*". Τη μορφή του Αγίου περιβάλλουν δεξιά κι αριστερά ζωγραφισμένες, μικρές εικόνες με θέματα από το βίο του.

Το 1928, από πυρκαγιά κατεστράφη μερικώς η εικόνα, κυρίως το αριστερό της τμήμα, και επικαλύφθηκε με ασήμι το 1954. Αποκαταστάθηκε κι αναδείχθηκε, το 1993. Τότε, το 1928, καταστράφηκε και τμήμα του τέμπλου· - η αριστερή κολώνα, το σκάλισμά της, καθώς και ο διάκοσμος πάνω απ' την εικόνα του Αγίου, που ανακατασκευάστηκε από τα άξια χέρια του Πρεβεζάνου ξυλουργού Κώστα Σπαρτιώτη.

"*Πρός σέ μάρτυς κατῆλθεν ὁ Χριστός μετά πλήθους ἀγγέλων, πρό τοῦ τέλους σου λέγων· πᾶν ὅ ἄν αἰτήσῃς δώσω σοι. Σύ δέ τοῦ ἰᾶσθαι τάς λοιμώδεις νόσους ἐζήτησας καί ἐκτενώς προσηύξω ὑπέρ πάντων ἄδειν ἀλληλούια*", υμνεί ο ψαλμωδός για τον Άγιο Χαραλάμπη.

Το **Δεσποτικό**, είναι επίσης ξυλόγλυπτο, κουφοειδές.

Ο **Άμβωνας**, - του οποίου έχει αφαιρεθεί η κλίμακα - στηρίζεται σε μονόλιθο μαρμάρινο κίονα, επί του οποίου υπάρχει επιγραφή εγχάρακτη του 1843.

Η **Αγία Τράπεζα**, με το κατά τα βυζαντινά πρότυπα Κιβώριο, που στηρίζεται σε τέσσερις ξύλινους κίονες, φέρει στις τρεις πλευρές της ενσωματωμένες εικό-

νες, κι αποτελεί ένα ακόμη χαρακτηριστικό στοιχείο του ναού. (Περίφημο ήταν το κιβώριο της Αγίας Σοφίας στην Κωνσταντινούπολη, ενώ στον ελλαδικό χώρο δεν είναι πολλές σήμερα οι εκκλησίες με παρόμοια κιβώρια· εκτός από τον Άγιο Χαράλαμπο στην Πρέβεζα, κιβώριο έχει ο ναός της Εκατονταπυλιανής της Πάρου, ο μητροπολιτικός ναός στην Καλαμπάκα και ορισμένοι άλλοι).

Ο **Επιτάφειος Θρήνος**, χρυσοκέντητος σε ύφασμα, ρωσικής κατασκευής, φέρει περιμετρικά επιγραφή στα ρωσικά.

Έργο του 17ου αι. του Ηλία Μόσχου, είναι η εξαιρετικού κάλλους εικόνα του **Νυμφίου Χριστού**, διαστάσεων 1,48 μ. x 0,90 μ., σε ξύλο. Ανεκτίμητης αξίας, παριστάνει τον Κύριο δεμένο να οδηγείται στο Μαρτύριο· το ξύλο, γύρω απ' το Σώμα του Χριστού, είναι ξυλόγλυπτο κουφοειδώς.

"*Ὁ ὡραῖος κάλλει παρά πάντας βρωτούς, ὡς ἀνείδεος νεκρός καταφαίνεται, ὁ τήν φύσιν ὡραΐσας τοῦ παντός*", - οι στίχοι του υμνωδού και η εικόνα, αποτελούν ενιαίο και αλληλοσυμπληρούμενο σύνολο.

Το τέμπλο, ανακαινίσθηκε το 1981 και συντηρήθηκε από ειδικό συνεργείο του υπουργείου Πολιτισμού και Επιστημών με επικεφαλής το Νικόλαο Ηλιάδη. Αργότερα, συντηρήθηκε ο Άμβωνας, το Δεσποτικό, οι εικόνες της οροφής και των τοίχων, ενώ καινούργια σκαλιστά στασίδια και καθίσματα αντικατέστησαν τα κατεστραμμένα παλιά· κι η στέγη, οι θύρες, τα παράθυρα, στερεώθηκαν και εναρμονίστηκαν στο ρυθμό του ναού, ο οποίος με τη φροντίδα του πρωτοπρεσβύτερου πατρός Δημητρίου - και τη συμβολή του μητροπολίτη -, διατηρείται καλλιεπέστατος και προσκαλεί σε προσευχή· κι οι εικόνες οι παλιές, οι πολυέλαιοι οι πολύτιμοι (που συντηρήθηκαν κι αναδείχθηκε η ομορφιά τους κι η αξία τους), τ' ασημοκάντηλα, όλα συμβάλλουν στη συλλογή και την κατάνυξη.

Στον εξωτερικό ανατολικό τοίχο του ναού, είναι εντοιχισμένη μαρμάρινη αρχαία πλάκα με λεοντοκεφαλές, απ' όπου παλιά έτρεχε πόσιμο νερό, ενώ στο νότιο τοίχο εφάπτεται ο ενετικός πύργος του ρολογιού που όπως είδαμε αναφέρεται κι από τον Σεραφείμ Ξενόπουλο. Τούτος ο πύργος, "το Ρολόι", μαζί με τον Άγιο Χαράλαμπο, αποτελούσαν - κι αποτελούν - το σημείο αναφοράς της Πρέβεζας. Όταν, με τους σεισμούς του 1948, το κωδωνοστάσιο του ναού - μέσα στον περίβολο - κατέστη ετοιμόρροπο, αποφασίσθηκε να προστεθεί μια τσιμεντένια υπερκατασκευή στον πύργο για να εξυπηρετήσει το κωδωνοστάσιο, πράγμα που έγινε στις αρχές της δεκαετίας του '50. Κι αντικατέστησε έτσι, τις τέσσερις μικρές λίθινες κολώνες που αποτελούσαν την προέκταση των ακρογωνιαίων τμημάτων του πύργου (οι κολώνες αυτές είχαν αφαιρεθεί στη δεκαετία του '30, άγνωστο γιατί). Κι η καμπάνα του ρολογιού, που ήταν στην κορυφή του, ακάλυπτη, στηριγμένη σε σιδερένιο στέλεχος, περιελήφθη στο νέο, πρόσθετο κωδωνοστάσιο (μαρτυρίες παλιών Πρεβεζάνων: Αλ. Παπαγεωργίου, Βασ. Τσαντούλα, Δημ. Δόνου κ.λπ). Αλλά και φωτογραφίες της περιόδου 1900, δημοσιευμένες στο λεύκωμα ΠΡΕΒΕΖΑ, δείχνουν την αρχική μορφή του πύργου.

Τα χρόνια, η υγρασία, το πρόσθετο φορτίο, δημιούργησαν επικίνδυνες ρηγματώσεις στον πύργο, κι η στερέωση κι η αναπαλαίωση ήταν αναγκαία. Ο Δήμος ανέθεσε τη σχετική μελέτη στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, κι η καθηγήτρια κα Κατερίνα Σημαντηράκη, επικεφαλής

ομάδας, προχώρησε στη σύνταξη και παρουσίασή της, με δύο εναλλακτικές λύσεις: με παραμονή ή αφαίρεση της προσθήκης - υποθέτουμε πως η επαναφορά στην αρχική μορφή είναι η σωστή λύση.

Συνεχόμενη του Πύργου του Ρολογιού, είναι η κτισμένη με πελεκητή πέτρα είσοδος του προαυλίου του ναού, η οποία επιστεγάζεται με πέτρινες γλάστρες που περιβάλλουν το υπέρθυρο, που καταλήγει σε χέρι που κρατά σφυρήλατο σιδερένιο σταυρό - αληθινό κομψοτέχνημα τούτος ο "μαντρότοιχος".

Η 10η Φεβρουαρίου, ημέρα μνήμης του Αγίου, ορίσθηκε με Β.Δ. της 30.8. 1937 και με το 78/1968, ως ημέρα γενικής αργίας (υπηρεσιών και καταστημάτων) για την πόλη της Πρέβεζας, κι αυτό διευκολύνει την καθολική συμμετοχή των πιστών στην ιερά πανήγυρη, ώστε

"τόν στερρόν ὁπλίτην καί Χριστοῦ στρατιώτην
καί μέγαν ἐν μάρτυσι, Χαραλάμπην τόν πανένδοξον,
συνελθόντες εὐφημήσωμεν [...]
[...] ἡ ἐκκλησία τῶν Ὀρθοδόξων,
τούτου τήν πάντιμον κάραν κατασπαζομένη
καί εὐφημίαις καταστέφουσα,
καί πολλῶν δεινῶν καί νόσων ἀπαλλαττομένη,
χαίρει τόν Κτίστην δοξάζουσα"...

Ο Πύργος του Ρολογιού, πριν γίνουν σ' αυτόν οι προσθήκες που υπάρχουν σήμερα
Φωτογραφία του 1920 από το Αρχείο Νίκου Δ. Καράμπελα